

Ha valaki úgy gondolta, hogy egy feladatot a műhely nem tud elvégezni, Ő megmutatta, hogy igen. Ennek a tanszéki területnek a gyökerei Tőle erednek, fiatalabb kollégáink talán nem is érzik, hogy ennek mekkora a jelentősége.

Szerette az oktató munkát és a szerette a hallgatókat; a hallgatók is szerették őt. A végzős évfolyamok kétszer, 1980-ban és 1993-ban választották meg „tiszteletbeli évfolyamtárs”-uknak, és szintén kétszer, 1981-ben és 2006-ban „az előadók előadója”-nak. Szinte közfelkiáltással és nem érdemtelenül, pedig szigorú volt, de mindig igazságos. Mint az 1981-ben végzett évfolyam egyik tagja, őszintén mondhatom, hogy rá igazán illik az a megfogalmazás, hogy mérnök generációk oktatója és nevelője volt.

Mi, 81-esek, 42 éve, a felejthetetlen szabolcsi alma-szedések egyikén kerültünk Vele szorosabb kapcsolatba, ahol egy új oldaláról is megismerhettük. Értette és tudta, hogy mi a feladat, értette és tudta, hogy talán nem mi vagyunk a legegyszerűbbek, de tudott ránk hatni, tudott minket motiválni, és kéréseinket szilárdsággal védte az érdekeinket. És mi, nem beletörődtünk a helyzetbe, hanem „átálltunk” az Ő oldalára.

A másik életre szóló élményünk a 24 órás stúdiós-vetélkedőhöz kötődik. A feladat az volt, hogy készítsünk működő faliórát, kizárólag fából, méghozzá 12 óra alatt. A „Mech-Techn” Tanszék műhelye kitért, a fémmegmunkáló gépek a kezei között elkezdtek fát forgácsolni, hullott a forgács, az óra elkészült. A mi óránk lett a legjobb és a legszebb, megnyertük az egész vetélkedőt, tanár és diák együtt örült. Az óra ma is a szobám falán lóg, pedig mindez 41 éve történt. A tanár – a mi Tanárunk – nemcsak tanár, hanem igazi mester is volt, nemcsak tanítani tudta a szakmát, hanem művelni is.

Talán ezek voltak azok a napok, amikor mi, az akkori G-503-as tankör, igazán közel kerültünk hozzá, és viszont. Tiszteletbeli tankörtársunkká fogadtuk, így lett vérbeli „spucnis”-ból egy kicsit „hórukk”-os is. Nem véletlen, hogy az egykori tankörünk közel fele most is itt van.

1979-ben a Kohó és Gépipari Minisztériumtól hivatásos gépészeti szakértői engedélyt kért és kapott, majd elhárította, hogy megszerzi a gépjármű szakértői engedélyt is. Jelentkezett, bújta a Budapesti Műszaki Egyetem gépjárműves tankönyveit és 1980-ban sikeresen levizsgázott. Ezt követően, 23 éven át dolgozott igazságügyi gépészeti és gépjármű szakértőként, elsősorban a gépszerkezettan és az anyagtudomány határterületén. Ezt a munkát is nagyon szerette, szívvel-lélekkel tette

a dolgát, egy országos horderejű ügyben tőle tudhatták meg a magyar tévévezők, hogy mi is történt valójában. És, hogy ez a tudás, ez a kincs se felejtődjék el, közel 80 évesen és közel 100 oldalon, közzétette tapasztalatait a Facebook-on. Ő még ekkor is tanított bennünket, mi pedig – és ezt sokak nevében mondhatom – hálás diákok voltunk.

Szerencsés embernek tekintem magamat, mert az egyetemi oktatói pályafutásomat mellette kezdeztem el. Júniusban, még végzős diákként, gondtalanul szalonnáztunk a tankörtársaimmal együtt a hétvégi telkén, augusztusban aztán az Ő íróasztala melletti asztalnál találtam magamat. Nehezítő körülményként fia, Gabi osztályfőnöke és gyakorlatvezetője lettem. Ekkor és Tőle tanultam meg azt, hogy hogyan lehet és kell a fiatal kollégák beilleszkedését segíteni, majd pályájukat egyengetni. Teljes szívvel fogadott, mindenkinek bemutatott és mindent megmutatott. Én pedig csak kapkodtam a fejem, az első önállóan megtartott órán, az első műhelyben tartott bemutatón, az első ipari munka keretében végzett feladat megoldása során. Mindig egyenesen és őszintén fogalmazott, akkor is, ha jól csináltam valamit, és akkor is, ha rosszul.

De, nemcsak velem volt ez így. Tudott örülni a kollégái és a tanítványai eredményeinek és sikereinek, a szakmában, a tudományban és a magánéletben egyaránt. Amikor professzor lettem, vagyis kedves humorával szólva „egy technológiától kissé eltávolodott írástudó”, olyan szeretettel gratulált, hogy én voltam zavarban.

Öt éve, a 35 éves évfolyamtalálkozónkon, felgyógyulva a súlyos betegségből, végig velünk volt. Előterjesztésünkre kapta meg a Kari Jubileumi Emlékérmét, legjobb meggyőződéssel állítom, hogy megérdemelten. Idén nyáron, a 40 éves évfolyamtalálkozónk előtt beszélünk utoljára hosszan. Nem vállalta a miskolci utazást, de mindenről és mindenkiről kikérdezett, őszinte érdeklődése mit sem változott. Aztán, már az évfolyamtalálkozó után beszélünk utoljára, majd jöttek az egyre rövidebb és egyre nyugtalanítóbb hírek. Az utolsó, és a legfájdalmasabb, december 9-én, délután.

Kedves Charpy! Aki egyszer is beszélhetett Veled, aki egyszer is hallhatta az előadásaidat, aki valamit is tanulhatott Tőled, akinek egyszer is megszorítottad a kezét, az soha nem felejtje el azt. Mi, itt és most, mindannyian ilyenek vagyunk. Együtt már nem énekeljük el többet a „Charpy bátyánk egyszer régen azt mondta nekünk” kezdetű diákdalt, de amikor az felhangzik majd, Te is közöttünk leszel.

Isten veled, nyugodj békében!

Lukács János